

XVI ONTMOETINGSPUNTEN IN DE RUIMTE (SLOT)

De hoofdstukken VII en VIII gingen nog over
Ontmoetingspunten binnen de dodecaëdrische ruimte.

In hoofdstuk VII betrof dit de $142 = 2 \times 71$ punten die tevens de hoekpunten zijn van een stelsel van 22 regelmatige lichamen. Een stelsel dat door de hoekpuntrelaties van de dodecaëder in deze ruimte wordt 'opgeroepen'.

In hoofdstuk VIII zagen we dat die 142 deel uitmaken van een totaal van 323. De getallen 71 en 323 geven in hun kwalitatief aspect een aanduiding van resp.:

*het Goddelijk Kind en
de Goddelijke Liefde, de Geborgenheid.*
Opmerkelijk was daar de 'versluiting' van 71 en 323 in resp. 31 en 243,
in hun kwalitatief aspect een verwijzing naar
het Einde, de Oplossing, de Vernietiging, de Dood (31)
en hetgeen zich manifesteert als
de Levenswerking (3x9²).

Wat betreft de hoekpuntrelaties van de dodecaëder, richten we thans onze aandacht op de

Ontmoetingspunten buiten de dodecaëdrische ruimte.

Daaronder zijn nog slechts de (12) hoekpunten van één regelmatig lichaam, een 'grote' icosaeëder - zie hoofdstuk VI - die weer de kern vormt van een volgend stelsel van 22 regelmatige lichamen. Verder tellen we nog 300 andere punten, zie bijlage G. We hebben zodoende in '*de Ruimte als geheel*' te maken met $323 + 312 = 635$ Ontmoetingspunten; als 5×127 een betrekking aanduidende tussen

*het Geestelijk Ego, de Gescheiden Geest (5) en
de Schaal voor Inwoning van het Kind (127).*

Ook hier is een versluiting en wel in 555 dat als $3 \times 5 \times 37$
een verwijzing inhoudt naar de betrekking tussen

*de Individualiteit (15, als 3×5) en
het Principe van een Wezen
(Grondslag der Prikkelbaarheid. Gevoel. Donker)*

We hebben tot dusverre in de regelmatige lichamen verschillende getallen op een zodanige wijze aangetroffen, dat hun kwalitatief aspect in zekere zin correspondeerde met hun 'omgeving', als het ware daarin tot uitdrukking kwam. Zo bijvoorbeeld 23, 42, 17 en 19, 61 en in meer of mindere mate nog voor een paar andere. Maar wat nu te denken van het met betrekking tot de dodecaëder in '*de Ruimte*' verschijnen van

127,
de Schaal voor Inwoning van het Kind?

Het is een mystieke aanduiding die, hoe moeilijk voorstelbaar dan ook, op een of andere wijze te maken heeft met een bijzondere hoedanigheid van het innerlijk leven. In de 'Voorbeelden-index' van deel A is te zien dat met betrekking tot dit getal in bepaalde 'omgevingen' een merkwaardige correspondentie aan het licht trad met zijn kwalitatief aspect. Om te zien of dat eveneens het geval is in het *'offenbare Geheimnis des Raumes'* gaan we te rade bij Plato. In zijn *Vader-Moeder-Kind model van de Wording der Wereld* ¹ spreekt Plato van de Ruimte als

"de moederschoot van al het worden (Tim. 49-a);
de bakermat van alles wat tot bestaan komt (Tim. 52-b);
de voedster van de wording (Tim. 52-e);
. toen de Schepper was begonnen orde in de chaos te
brengen met behulp van v o r m e n g e t a l (Tim. 53-b)."

Voorts:

"Voor het ogenblik moeten we intussen bedenken dat er drie onderscheiden soorten zijn:
- het wordende,
- datgene waarin het wordt en
- datgene van waaruit, naar wiens gelijkenis het wordende ontstaat. Het past dan natuurlijk het ontvangende te vergelijken met de moeder, het 'waaruit' met de vader en de natuur die tussen beide ligt met het kind (Tim.60-d)."

Het Kind is de Kosmos.

"Laten we dan ook van de moeder en het ontvangstoord van het geworden, dat voor het oog zichtbaar en, in het algemeen, zinnelijk waarneembaar is, niet zeggen dat ze aarde is, of lucht, of vuur, of water, of iets wat uit die elementen is gevormd, of iets waaruit zij zijn ontstaan. Neen, we zullen ons niet vergissen wanneer we er over spreken als iets onzichtbaars en vormeloos, dat alles in zich ontvangt, dat op een hoogst zonderlinge wijze aan de verstaanbaarheid deel heeft en uiterst lastig te begrijpen is (Tim.51-a)."

Tot zover '127'.

Eerder spraken we over de regelmatige lichamen,
het *'offenbare Geheimnis des Raumes'*, als
een ruimtelijk analogon van een innerlijk 'Iets'. ²
Het is alsof hier vanuit een welhaast doorschijnende wand,
de gedachte wordt opgeroepen van
de Mens als Mikrokosmos.
Het stramien waarop dat alles 'plaats' vindt, wordt gevormd door
de hoekpuntrelaties van de dodecaëder,
een samenstel van 190 lijnen, als 10x19 uitdrukking van:
de Hoogste (10) Wekking (19).

Van dit lichaam zei Plato, zonder al de naam te mogen noemen:

¹ Zie deel A onder 6.02, p. 101 e.v.

² p. 40 en p. 72.

"Nog bleef er één samenstel, een vijfde. En dat heeft God dan benut voor het Heelal, toen Hij dit met allerlei figuren beschilderde." (Tim. 55-c; vert. Xaveer de Win)

Tenslotte, een regelmatig over de ruimte verdeelde *'bundel van 10 lijnen'*

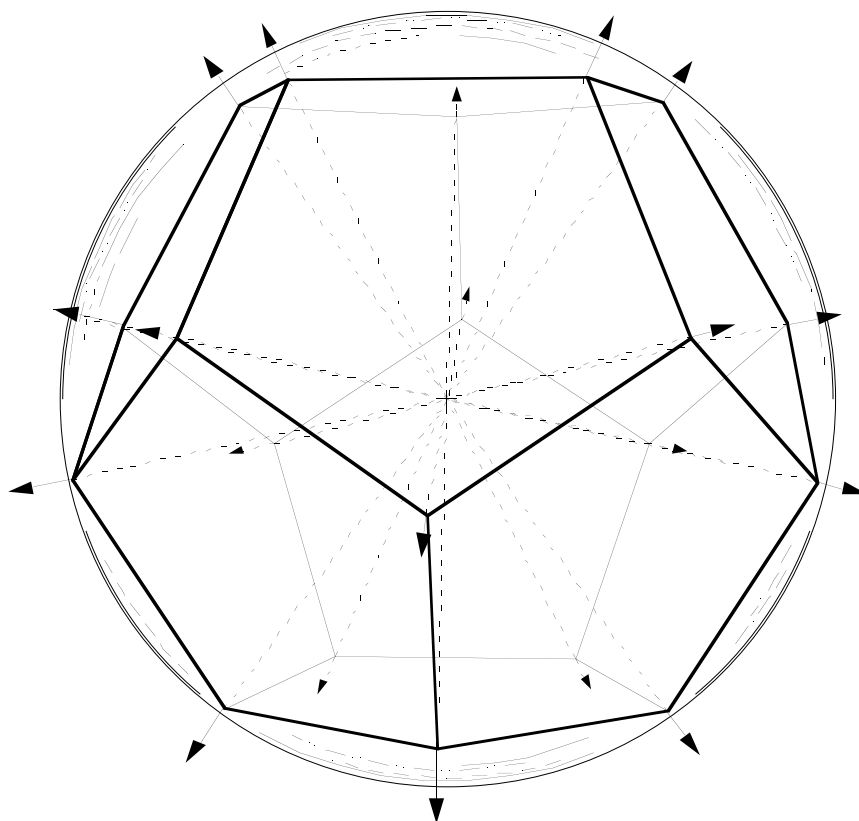
- elk gaande door het middelpunt van een bol -
zal in die bol de 10x2 hoekpunten van de dodecaëder insnijden.

Als '10' houdt dit een verwijzing in naar
het Allerhoogste.

Met andere woorden: vanuit dit Middelpunt

- dat overal is -

geeft die '10' als het ware de grondslag van
alles wat Plato met het 'Vader-Moeder-Kind' model,
met betrekking tot de 'Schepping der Wereld' aan de orde stelde,
resp. 'met zijn vinger' aanwees, waar hij iets niet met name wilde noemen.¹

Afb. 43:

10,

in het Middelpunt dat overal is

-o-

¹ Zie ook deel A onder 6.08, p. 131 en onder 8.04 p. 162. e.v.